

FRANCK
THILLIEZ

LUCA

JSME JEN LOUTKY VE VLASTNÍM SVĚTĚ?

xyz

Luca

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez

Luca – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCA

Tuhne vám při pohledu na vaši přecpanou knihovnu krev v žilách? Neděste se a pošlete některé své knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

FRANCK
THILLIEZ

LUCA

Překlad Jiří Žák

xyz

Claudu Mesplèdeovi

*„Pamatuj si tuto noc, je to
příslib nekonečna.“*

Dante Alighieri

*„Světla v nás se proměňují v temnotu a temnota,
ve které žijeme, je strašná.“*

Lev Nikolajevič Tolstoj

PROLOG

Červenec 2016

Schůzka byla domluvená v ubohém hotelu v Mesnil-Amelot, dva kilometry od přistávací dráhy letiště Charlese de Gaulla. Pro Helenu a Bertranda Lesageovy, manželský pár, který až do této chvíle žil naprosto bezúhonně, byly následující minuty naprosto rozhodující. Jejich auto stálo se zhasnutými světly vzadu na parkovišti. Bertrand už nedokázal vydržet na místě.

„Nataša by se tady měla objevit za čtvrt hodiny. Jakmile budu uvnitř, pošlu jí esemeskou číslo pokoje.“

Ačkoliv Helena Lesageová čekala na tuto chvíli celou věčnost, manželova slova stačila, aby to málem vzdala. Bylo to příliš riskantní, příliš nejisté. A jak měla důvěřovat té Nataše, kterou nikdy v životě neviděla? Všechno, co o ní věděli, se dalo shrnout do kompilace elektronických zpráv.

„Ještě se můžeme vrátit.“

Bertrand si v ruce pohrával s tlustou obálkou, obsahující pět tisíc eur v padesátieurových bankovkách, výsledek jejich dvouletého šetření.

„Ne. Bojujeme už moc dlouho. Prosím tě, Heleno, ušetři nás toho. Zvážili jsme všechny možnosti, žádné jiné řešení neexistuje a ty to víš.“

„Ale nic o ní přece nevíme! Neexistují žádné záruky, nemáme žádnou jistotu! Všechno se odehrálo strašně rychle. Uvědomuješ si to? A co když zmizí? A co když... já nevím, co když pije nebo bere drogy?“

„Už jsme o tom diskutovali. Připravujeme se na tuhle chvíli tolik let, už nemůžeme couvnout. A pak, já to celé natočím... Aspoň budeme něco mít v ruce.“

„To je zlý sen.“

Pohládl ji po tváři. To ji vždycky v těžkých chvílích uklidnilo.

„Uvědomuju si, co všechno riskujeme a co by se stalo, kdyby se to zvrtilo. Já to všechno vím, Heleno. Tak mi tady a teď řekni, že to dítě nechceš. Řekni mi to a okamžitě toho necháme.“

Helena nenašla sílu odpovědět, a tak strčil obálku do kožené aktovky a vystoupil.

V dálce svítily přistávací dráhy. Jejich povrch rozpálený během dne se nyní ochlazoval a leskl se v záři bílých a červených světél, která se ztrácela na horizontu.

Přitiskl koženou aktovku k boku a vykročil k pochmurně vypadajícímu hotelu. Dveře se automaticky otevrou a umožní přístup k pokojům. Bertrand musel zadat přístupový kód přidělený automatem, aby se dostal do pokoje, mezi čtyři pochmurné a anonymní stěny, nábytek a závěsy šedohnědé barvy. Králíkárna pro cestující s mezipřistáním. Bertrand položil

digitální budík pod televizi naproti posteli. Pokrok se nedal zastavit: neodhalitelná past obsahovala kameru s vysokým rozlišením a paměťovou kartou, zaručující několik hodin videa. Aktivoval nahrávání pomocí tlačítka „budík“ a zadal na klávesnici mobilu e-mailovou adresu natasa.nat@gmail.com. Jeho kontakt byl nesmírně opatrný a nechtěl mu dát číslo mobilního telefonu.

Jsem tady. Pokoj číslo 22.

Začal přecházet po místnosti. Po pěti minutách si pomyslel, že toho nechá a vrátí se k manželce. Už žádné další zprávy, nemusel by reagovat na e-maily, které by mu Nataša posílala, kdyby na místě setkání nikoho nenašla.

O dvacet minut později se ozvalo zaklepaní na dveře. Nataša odpovídala popisu: hnědovláska, prostřední postavy, malé, modré a hluboko posazené oči moc blízko zvednutého nosu, „24 let“, jak mu napsala, o šestnáct let mladší než on. Nebyl to ten typ dívky, za kterým by se člověk otočil na ulici, ale fyzicky taky nebyla nijak nepříjemná. Měla na sobě splývavé bavlněné kalhoty a béžovou mikinu s dlouhými rukávy.

Natáhla pravou ruku před sebe, druhou tiskla k tělu. Pozdravili se. Rozpačitý Bertrand nemohl najít žádná slova, a tak promluvila první:

„Všechno bude v pořádku, ano? Už jsem to dělala dvakrát. A teď jsou ti lidé, kteří ve mne vložili svou důvěru, nejšťastnějšími rodiči na světě. Máte ten test?“

„Test... Ano, ano.“

Bertrand jí podal zmiňovaný papír, který potvrzoval, že nejsou nosiči viru HIV. Posadila se na postel naproti kameře a pozorně si ho přečetla. Zahleděl se na ni. Na její dlouhou hnědou

hřívu a trošku nesouměrný obličej, v němž levá lícní kost byla posazená o maličko výš než pravá. Nosní dírky a lalůčky uší nesly stopy po piercingu, který si určitě sundala, aby vypadala důvěryhodněji. Kdo je? Odkud přišla? Proč pronajímá své břicho? Dělá to pouze pro peníze?

Helena měla pravdu: Setkat se tady s touto neznámou, která se měla stát biologickou matkou jejich budoucího dítěte, bylo trochu šílené. Ale umožňují jim francouzské zákony a jejich četné rozpory nějaké jiné řešení?

Výměnou mu podala výsledky krevních testů necelý měsíc staré. Začernila svou totožnost, adresu a název laboratoře. Bertrand si všiml, že se některé údaje blíží běžným normám, což svědčilo o dobrém zdravotním stavu. Jenomže on nebyl lékař a vlastně o tom nic nevěděl.

„Jak si mám být jistý, že jsou to vaše testy?“

„Otázka důvěry. Právě na základě vzájemné důvěry jsme se tady sešli, ne?“

Všechno začalo před dvěma týdny na fóru lékařské stránky s belgickou doménou. Po dlouhém hledání na ní Bertrand a Helena našli inzerát jedné Francouzky.

Jsem Nataša, mladá svobodná Francouzka, je mi 24 let, jsem velkorysá a otevřená. Ráda bych pomohla manželskému páru objevit radost z rodičovství tím, že odnosím jejich dítě. Žiji klidným a harmonickým životem. Nabízím své vajíčko, ale chci, abyste věděli, že to nebude moje dítě. Bude vaše. Porodím ve francouzské porodnici, takže nebudete mít žádné problémy s administrativou. Přesně vám vysvětlím postup při vyzvednutí vašeho dítěte.

Jestli vás moje nabídka zajímá, napište na mailovou adresu natasa.nat@gmail.com.

Pak následovala řada soukromých elektronických vzkazů, které vyústily až v tuto schůzku: Nataša měla období ovulace, a to byl přesně ten správný čas k uskutečnění plánu.

Manželé se rozhodli spolehnout na cizí tělo, protože jiné řešení prostě nenašli. Heleně byla v pětadvaceti letech odstraněna děloha. Žádost o adopci po čtyřech letech řízení ztroskotala. Seznámili se s nejrůznějšími institucemi, aby se něco dozvěděli o legislativě různých zemí ohledně náhradního mateřství, ale bez výsledku. Kolik manželských párů, které kontaktovaly zahraniční agentury – jako například ty, které zaměstnávaly ukrajinské náhradní matky – zůstalo zablokovaných na hranicích se zákazem odvézt novorozence do své vlasti? Kolika dětem, narozeným z lůna amerických matek, bylo odmítnuto francouzské občanství? Žádné doklady, žádné školy, žádná sociální ochrana... V posledních letech stát ještě zdvojnásobil kontrolu a neuznával žádný kompromis. Bertrand to věděl: podvodníci museli nést následky.

Pak se doslechli o možnosti využít služeb francouzské náhradní matky. Stačilo projít frankofonní fóra. Administrátoři stránek se sídlem ve Francii – doctissimo.com, aufeminin.com – tento typ nelegální reklamy sledovali a mazali, ale v sousedních zemích byli laxnější.

Jakmile se spojili přímo s náhradní matkou, začalo vyjednávání o penězích. Platilo se všechno: děloha i „poskytnuté“ vajíčko. Ve Francii bylo náhradní mateřství zakázané, ale zákon se dal obejít, pokud jste měli dostatek peněz na koupi dělohy a především pevné nervy. Ty Bertrandovi krutě chyběly.

Nataša to vycítila a snažila se ho uklidnit.

„Uvolněte se, jinak to nebude fungovat. Máte peníze v padesátieurových bankovkách?“

Přikývl, ale zůstal tam strnule stát. Ještě měl spoustu otázek, ale teď, když stál proti ní, byl úplně vyvedený z míry a neschopný vybavit si další postup. Sáhla do kabelky a vyndala z ní zabalenou pipetu a latexové rukavice.

Jenomže po dvaceti minutách Bertrand pořád nevycházel z koupelny. A ona začínala být netrpělivá.

„Tak co?“

„Nejde mi to.“

„Neříkejte mi, že jste ještě nikdy nemasturboval. Nestrávíme tady přece celou noc...“

Konečně se objevil, s čelem lesknoucím se potem a s pipetou naplněnou spermatem, kterou držel mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky. Nataša si taky natáhla rukavice. Seděla na okraji postele, kalhotky stažené ke kotníkům. Horko vládnuocí v pokoji, nevhodnost celé situace, skrytá kamera, která potají všechno natáčí... Bertrand cítil směs smutku a studu, hlavně když roztáhla nohy, zavedla si pipetu do vaginy a nechala v ní zmizet obsah. Všiml si jizev na jejích stehnech. Staré rány? Sebepoškozování?

Konec. Když viděla, jak zírá na její jizvy, rychle si natáhla kalhotky i kalhoty.

„Záloha...?“

Bertrand jí podal obálku, kterou vytáhl z aktovky. Nataša ji potěžkala v rukách a potom ji strčila do kabelky, aniž peníze přepočítala.

„Fajn. Budu vás kontaktovat přes e-mail. Když to vyjde, pošlu vám fotografii z ultrazvuku a datum počátku těhotenství. Když to nevyjde, zase se sejdeme a zkusíme to znova.“

„Proč jen ultrazvuk? Nemůžeme...“

„Už jsem vám to vysvětlovala. Nesledují matky, které se rozhodnou rodit utajeně a neuvedou své údaje. A nezapomeňte, že o tom nesmíte s nikým mluvit.“

Rozbila pipetu na malé střípky, hodila je do záchodové mísy a spláchla.

„Oficiálně jste byl nevěrný manželce a měl jste s milenkou nechráněný sex. To žádný zákon nezakazuje, jasný?“

„Ano.“

Naposled se na něj zadívala a potom zamířila ke dveřím. Bertrand napřáhl ruku, jako kdyby chtěl chytit přízrak, ale ten se už vypařil.

„Někdy v e-mailech píšete jméno Nataša a jindy Natacha. To není vaše pravé jméno... Ani nevím, jak vám mám říkat.“

„Říkejte mi dál Nataša a pište to, jak vás zrovna napadne. Tak to bude lepší.“

A potom beze slova skutečně zmizela.

V následujících týdnech manžele zahalil velký černý mrak strachu. Zpočátku si mysleli, že naletěli podvodníci, protože Nataša o sobě vůbec nedávala vědět. Do hotelu, v němž došlo k oplodnění, přišla pěšky a zase pěšky odešla. Neměli, jak ji najít. Její inzerát z webové stránky zmizel ještě týž večer poté, co se setkali. E-maily, které se jí Bertrand snažil posílat, se vracely jako nedoručitelné. *Adresát neznámý*. Všechno, co měli, byla ta nahrávka ze skryté kamery, na níž byl Natašin obličej. Ale k čemu jim byla? Obrátit se na policii nemohli. Byli v pasti a Nataša to věděla. Stále častěji se nekonečně hádali a po osmi letech společného života se málem rozvedli. Jistě, přišli o peníze, ale především přišli o naději vychovat dítě.

Po třech měsících dostali e-mail ze stejné elektronické adresy jako předtím: natasa.nat@gmail.com. Dozvěděli se z něj, že děťátko, malý, tmavý a sotva viditelný hrášek na snímku z ultrazvuku, na ně čeká. Ta křehká bytůstka, vytoužená navzdory rozumu, existovala.

Konečně nastal čas, kdy se mohli začít přesvědčovat, že udělali dobře. Ne, nebyl to obchod s lidmi ani výsledek nějakého experimentu, ale legitimní touha, kterou měli jako kdokoli jiný – mít dítě. Proč by žena, které vzali dělohu kvůli rakovině, nemohla mít právo na štěstí být matkou? Nedokázala si představit, že by žila a zemřela bez dcery nebo syna, které by něžně milovala. Francie ani příroda jí to nechtěly dát, tak si to vzala sama.

Mít tohle dítě vyžadovalo oběti. Opustit Paříž a okruh přátel, aby se vyhnuli mnohým otázkám, které by se určitě objevily hned po narození kojence. Čelit příbuzným a vysvětlit jim jednu provždy situaci byla hotová věc. Bertrand se snažil najít nové zaměstnání na venkově a sehnal místo asi sto kilometrů od Paříže. Opustili byt ve 20. pařížském obvodu a pronajali si dům v Saranu, nedaleko Orléansu. Helena se nevrátí na post asistentky ředitele, starost o dítě bude vyžadovat práci na plný úvazek.

Sjednali si půjčku dvaceti tisíc eur. Na platební karty mohli každý týden vybrat čtyři sta eur, hotovost schovávali v krabici od bot a tu ukrývali v koutě na půdě. Helena měla záchvat paranoie a byla přesvědčená, že celý svět zná jejich tajemství. Myslela si, že k nim jednoho dne vtrhne policie, sebere jim dítě a pošle je do vězení. Bertrand ji uklidňoval a doufal, že dítě udělá těmto fantasmagoriím konec.

Po půl roce začali zařizovat pokoj pro budoucího kojence. Bude to holka nebo kluk? Nevěděli. Tapety vybrali nakonec zelené a koupili kočárek, který umístili do středu pokoje. Helena dítě nenosila, ale hluboko v srdci přesto cítila spoustu emocí budoucí maminky. Občas se jí stávalo, že spala s polštářem přitisknutým k břichu, jako kdyby nenarozené dítě chtěla chránit a dát mu mateřskou lásku. Neuběhla jediná noc, kdy by na dítě nemyslela.

Poslední e-mail přišel v prvních jarních dnech roku 2017 jako skutečné osudové znamení. Nataša porodila dítě anonymně předešlý týden, čtrnáct dní před termínem. Syn naplnil jejich touhu. Podle Natašinych slov všechno proběhlo normálně, bez sebemenších komplikací. Bylo to jako dopis poslaný poštou, napsala. Jejich dítě mělo průměrnou váhu i délku.

Nataša si dala schůzku s Bertrandem v Lucemburských zahradách v Paříži v 19.30 den poté, co jim e-mail přišel.

Kromě několika běžců tam na něj čekala v zimě poblíž tenisových kurtů úplně sama, ruce navlečené do jemných kožených rukavic. Těhotenství a porod jí způsobily velké tmavé kruhy pod očima. Vlasy ostříhané nakrátko měla tentokrát odbarvené na blond. Lemovaly jí kulatější a smrtelně bledé tváře. Piercing se nyní třpytil v nose a na uších. Bertrand ji sotva poznal, ale ucítil potřebu vzít ji do náruče. Navzdory stresu a spoustě probdělých nocí, které zavinila, chránila a odnášela jeho syna ve svém lůně. Jeho a Helenina syna.

„Díky...“

Nemohla se vymanit z jeho objetí. Když to konečně udělala, podala mu fotografii.

„Podařilo se mi ji udělat potají.“

Bertrand cítil, jak mu do očí vhrkly slzy, když spatřil špatně zarámovanou fotku. Dítě leželo na dece, oči svráštělé a zavřené, miniaturní ručičky hozené dozadu. Byl to nádherný andílek. Bertranda napadlo, že se mu podobá. Už se nemohl dočkat, až ho láskyplně vezme do náručí, už ho slyšel plakat a cítil jeho teplo. Zeptal se, jestli si fotografii může nechat, ale ona mu ji vytrhla z ruky.

„Bude to moje jediná vzpomínka na něj. Nechám si ji.“

Rozhlédla se a potom zamířila ke křoví.

„Ještě jednou vám vysvětlím postup. Musíte naprosto přesně dodržet mé instrukce, jestli nechcete mít problémy. Rozumíte?“

„Rozumím.“

„Dám vám tři křestní jména dítěte, adresu nemocnice a datum narození za dvacet tisíc eur, které mi dlužíte. Máte je?“

„Mám. V padesátieurových bankovkách, jak jste chtěla.“

„Dobře. S těmito informacemi zajdete nejprve na jakoukoliv matriku, abyste podepsal uznání otcovství. Rodný list vám nemůžou odmítnout, je založený na dobré vůli. OK?“

„OK.“

„Ale můžou spustit vyšetřování, když budou mít nějaké podezření. Musíte zůstat klidný a přirozený. Ještě si pamatujete tu historku, kterou jsem vám popsala v e-mailech? Musíte ji opakovat všem, kteří vám budou klást otázky.“

„Ano... Potkal jsem vás při jedné cestě před osmi a půl měsíci.“

„Začátkem července. Buďte přesný.“

„Začátkem července, ano. Pili jsme a potom jsme měli nechráněný styk v jednom hotelovém pokoji. Pamatuju si jen vaše

křestní jméno Nataša, ale nechal jsem vám své číslo na mobil. Nikdy jsem od vás nedostal žádnou zprávu, teprve až před třemi měsíci, kdy jste mi napsala, že jste těhotná a já že jsem otec...“

„Pokračujte.“

„Nemohla jste jít na potrat, protože jste to zjistila moc pozdě. Řekla jste mi, že porodíte anonymně, protože k dítěti nemáte žádný vztah. Ale nechtěla jste mě připravit o otcovství, a proto jste se rozhodla mě o porodu informovat.“

Nataša přikývla a zastavila se. Hlavu měla vraženou mezi ramena a opatrně se rozhlížela kolem. Bertrand cítil, že má strach. Kvůli tmě a stínům, které se míhaly kolem? Nebo kvůli té sumě peněz, kterou si měla odnést?

„Výborně! Přesně takhle to musíte říkat. A teď to ukončeme.“

Bertrand jí podal obálku obsahující padesátieurové bankovky. Mrkla se dovnitř, diskrétně ohmatala pár bankovek a pak si obálku zastrčila pod bundu.

„Tři jména, která jsem mu dala, jsou Luca, Antoine a Victor. Narodil se v porodnici v Auxerre 11. března v 9 hodin 10 minut. V této chvíli už ho převzala do opatrování sociálka, takže se musí logicky nacházet v kojeneckém ústavu Ermitage nedaleko nemocnice a čekat na adopci. Když tam nebude, jděte do nemocnice a zeptejte se na něj. V Auxerre žádná jiná nemocnice není. Až budete mít prohlášení o otcovství, vydejte se přímo do kojeneckého ústavu. Máte dva měsíce od data narození, abyste se k němu přihlásil. Dítě vám nevydají jen tak, na lusknutí prstem, ale sociálka zahájí vyšetřování, to je normální. Budou se vyptávat vaši ženy na důvody, proč souhlasí přijmout do rodiny

dítě narozené z cizoložného styku. Záleží na vaší vůli dítě si nechat. Připravte si dobré argumenty.“

Bertrand přikývl a nic neříkal. Bude se umět bránit. Znal bolest, věděl, jaké to je vyrůstat bez otce. Toho svého nikdy nepoznal.

„Neříkejte nic o žádosti o adopci ani o neschopnosti vaší ženy mít děti, jinak jim to bude připadat vážně podezřelé a začnou se v tom hrabat.“

„Chápu.“

„Pak bude dítě vaše. Dostane nový rodný list, v němž budete zapsán jako jeho otec. Ponese vaše jméno.“

Vyhrnula si límec a strčila ruce do kapes.

„Jestli vám můžu něco poradit, tak vůči tomu dítěti buďte diskrétní. Žijte svůj klidný život, vychovejte ho, jak nejlíp dokážete, a hlavně se snažte nepřítahovat pozornost. Nikdy. Rozumíte? Světlo přivolává i stíny...“

Při poslední větě ho roztrásla zima. Vzduch byl náhle chladnější.

„Stíny? Jaké stíny?“

Nejdřív se pečlivě rozhlédla, zaváhala a potom dodala:

„To dítě je výjimečné. Vaše anonymita bude jeho nejlepší ochrana.“

A stejně, jako to udělala před takřka devíti měsíci, i teď v ten jarní den odešla a ani se neohlédla. Bertrand za ní hleděl a měl naprostou jistotu: ta žena je vyděšená k smrti.

PRVNÍ ČÁST

ANDĚL

I.

Listopad 2017

Paříž už téměř deset dní drtila obloha černá jako sopečný popel spolu s jedním z těch nepřetržitých lijáků, kdy kapky padají na zem jako dýky. Málem vás udolají, když v srdci zbývá jen málo tepla. Nepochybně proto, že tahle část roku připomíná přechod mezi životem a smrtí, světlem a tmou, takže roste počet sebevražd, gastroenterologických problémů a bolestí kolen.

Franck Sharko nenáviděl podzim. Límeček své nepromokavé bundy měl vyhrnutý až k uším, boty nasáklé blátem a vodou, kráčel sám lesem v Bondy, asi patnáct kilometrů východně od Paříže, v Seine-Saint-Denis. Sešel z vyšlapaných cest a odvážně se pustil do hustší vegetace, močálem plným kapradí a hustého bahna směrem k rybníkům. Jeho žena Lucie a poručík Pascal Robillard tam přešlapovali už nejmíň dvě hodiny. Franck je viděl v dálce mezi ostatními. Jejich postavy se pohybovaly mezi holými kmeny dubů a buků.

Kolem osmé jim zavolal muž, který se vydal ráno na procházku. Jeho belgický ovčák se prohnal mezi křovisky a pak se náhle na místě zastavil a vytrvale štěkal. Když majitel zjistil důvod, okamžitě zavolal na číslo 17. Volání zamířilo nejprve na komisařství v Aulnay-sous-Bois a pak, vzhledem k povaze odporného zločinu a místu provedení, na kriminální brigádu v Paříži. Sharka si zavolali na policejní ředitelství a Pascal Robillard ze své funkce soudního lékaře na příkaz prokurátora spustil celou mašinerii. Policisté z kriminálky dorazili na místo, aby zabezpečili okolí a zajistili materiál pro první analýzy policejních techniků. Den sliboval být dlouhý a vlhký.

Sharko se se všemi pozdravil, včetně policistů z Aulnay a muže se psem, který je sem zavolal. Všichni měli v dešti šedivé tváře. Lucie se navzdory kapuci ve své bundě celá třásla. Blondaté vlasy se jí lepily na tváře, zruřovělé zimou. Franck na ni krátce mávl rukou.

„Proč s sebou poldové nikdy nenesí deštníky? Není to přece žádná ostuda držet v ruce deštník, když prší. Čím to je? Otázka mužnosti?“

„Spíš soucit s oběťmi. Jim je taky zima, jako nám.“

Lucie ukázala na jámu nacházející se asi pět metrů před nimi.

„Není to hezký pohled.“

Technici už na místě činu postavili stan z bílé plachty se špičatou střechou, aby trochu ochránili okolí a tělo. I za ideálního počasí to byla komplikovaná práce, natož v hustém dešti, kdy se to rovnalo překážkové dráze.

Sharko požádal velícího policistu o povolení ke vstupu za bezpečnostní pásku nataženou kolem jámy a vydal se po označené cestě vedoucí kapradinami a křovisky. Než se ponořil do

propasti, zavřel oči. Byl to jeho rituál. První pohled na místo zločinu zůstal v životě každého policisty hluboce zakořeněný, dokonce i po devětadvaceti letech služby v terénu. Byl to chorobný příslib nového pátrání, brutální šleh heroinu, o němž věděl, že ho v dlouhodobém horizontu zničí. Sharko tyhle chvíle miloval a nenáviděl zároveň, a tohle ráno zvítězila nenávist. Lilo jako z konve, stál uprostřed lesa a zločin spáchaný uprostřed ničeho, byl vždycky těžko řešitelný.

Mrtvola nahého muže ležela ve vodě a v bahně na dně jámy velké asi metr krát dva a hluboké metr a půl. Ve světle listopadového rána mělo tělo bledou, ještě čerstvou barvu, přecházející až do fialova, mramorovanou velkými fialovými ranami, tak hlubokými, zejména na pažích a hrudníku, že vypadaly jako černé a leskly se v dešti. V břiše, v úrovni jater, zela díra a napůl vyhrězlý orgán vypadal jako vyplazený ďáblův jazyk.

Muž nebyl k poznání. Obličej vypadal, jako by se roztekl, takže Sharko nedokázal odhadnout jeho věk. Prázdné oční důlky připomínaly dvě hluboké propasti. Navzdory svému stavu muselo být napůl ve vodě plovoucí tělo čerstvé – neleželo tady víc než dvanáct hodin. První známky rozkladu se ještě neprojevily a na přírodě nabízených otevřených játrech ještě nezačaly úřadovat larvy, jež byly obvykle po takových věcech celé divé.

Sharko pečlivě prozkoumal mokré stěny jámy, vyztužené šesti dřevěnými paletami, které bránily zhroucení zeminy. Byla to čistá a precizní práce horníka. Sharko přimhouřil oči a soustředil pozornost asi metr doleva. Všiml si miniaturního pŕlměsíčku, vraženého do dřeva. Nehet? Každopádně se to

nehtu podobalo. Vrátil se pohledem k rukám mrtvolý, příliš umazaným od bláta, než aby se na nich daly rozeznat nějaké detaily.

Zamířil zpátky, podlehl pásku a došel k manželce. Všiml si širokého prkna, opřené o kus dál.

„Co je to?“

„Víko od hrobu.“

Sharko otřel kapky deště, které mu stékaly po obličeji. Toužil po dobré horké kávě. Nebudou sice v tomhle lese tábořit přes noc, ale stráví tady nejmíň čtyři až pět hodin. Infuze kofeinu byla víc než nutná a termosky opřené o strom byly určeny právě k tomu.

„Pojď se podívat.“

Lucie ho odvedla k prknu. Ukázala na hromadu vytrhaného suchého listí a zimolezu. Bylo to tam cítit vlhkostí, hnilobou a mokrou hlinou, jako kdyby se pohřbíval sám les.

„Vytrhaná tráva a suché listí sloužily k zamaskování prkna zakrývajícího jámu. Ten pes měl naštěstí dobrý čich. Tělo se mohlo úplně rozložit, než by ho někdo našel. Ta jáma nebyla vykopaná včera ani ve spěchu. Vrah ji musel pečlivě vyhloubit a zpevnit paletami. Ty váží docela dost a nebylo snadné je sem dopravit, nedá se to zvládnout za dvě hodiny. Je to odlehlé místo, daleko od běžných cest. Ten, kdo tu jámu vykopal, chtěl mít jistotu, že jeho skrýš nikdo nenajde.“

Ledové kapky bušily do plátna jejich oblečení. Ten les, v němž se tak rády za krásného počasí procházely celé rodiny, teď s holými stromy vypadal zlověstně, jako by tu vládla vesmírná prázdnota. Sharko dopnul manželce zip bundy.

„Jsi celá zmrzlá. Vrať se do šestatřicítky.“

Nedokázal říct „Bastion“, jak se označovala jejich nová budova ve stejnojmenné ulici.

„Zažila jsem horší věci.“

Sharko strčil ruce do kapsy. Z dálky vypadala jeho mohutná postava jako další dub.

„Ve dřevě palet uvízlo něco, co vypadá jako nehet. Vidělaš to?“

„Soustředila jsem se hlavně na tělo.“

„Jestli je to fakt nehet, mohlo by to znamenat, že náš muž byl ještě naživu. Vrah ho přinutil svléknout se a potom ho strčil dolů. Jáma není tak hluboká, tak proč nevylezl zpátky nahoru?“

„Možná už byl smrtelně zraněný, byl v agónii a nedokázal se zvednout. Viděls, v jakém byl stavu.“

„A co když se před smrtí přece jen snažil lézt nahoru a chytl se stěn? Pak mu teprve vrah laskavě otevřel břicho a rozmlátil obličej, abychom ho nemohli tak rychle identifikovat.“

„Je příliš brzy na jakékoliv závěry. Každopádně máme co dělat s magorem, který nechodí pro smrt daleko.“

Sharko se chvíli rozhlížel a pak se zadíval na kolegy, jak staví nad jámou stan. Pascal Robillard jim pomáhal.

„Pojď, půjdem jim pomoci.“

O dvacet minut později tam stály těsně za sebou tři stany, čímž vznikl asi devítimetrový suchý koridor. Technici pendlovali mezi stany a dodávkou a nosili vybavení. Nohy klouzaly v blátě, podrážky se do něj bořily a vydávaly přitom nepříjemný mlaskavý zvuk.

Místo činu teď z nízkého úhlu osvětlovala světla balónů značky Sirocco uspořádaných tak, aby nikde nevznikl žádný stín. Jeden z mužů ve vysokých botách a v rukavicích sestoupil po

skládacím žebříku dolů do jámy. Potvrdil přítomnost nehtu, vytrženého z levé ruky oběti.

Pascal Robillard dohlížel na hladký průběh analýz a s maximální přesností zaznamenával celou scénu na diktafon: okolnosti nalezení těla, popis místa a oběti, povětrnostní podmínky... Po odchodu Jacquese Levalloise do SAT – protiteroristického oddělení – po něm Robillard zdědil roli soudního lékaře v týmu *Sharko*. Zůstával tedy na místě, řídil jednotlivé týmy, protože nový šéf, na něhož všichni netrpělivě čekali, měl přijet až zítra.

Pod stanem si Lucie ohřívala ruce o kelímek s horkou kávou. Z vlhkosti ji rozbolela kolena. U nohou jí rostla kaluž.

„Zvláštní den pro naše druhé výročí svatby.“

„Tak to prostě je. Vrazi, kteří se sami pozvou na oslavu, se předem neohlašují. Do restaurace půjdeme příště.“

Sharko se u tématu dlouho nezdržoval a neustále někomu volal, včetně zástupce prokuratury, aby požádal o vyzvednutí těla a pitvu v co nejkratší době. Lucie si vzpomínala, že o jejich svatbě říkal, že to byl jeden z nejkrásnějších okamžiků jeho života, a taky nejbolestnějších. Během atentátu 13. listopadu 2015 byli na svatební cestě v Benátkách. Sharko nemohl být v čele svých kamarádů z šestatřicítky, kteří pronikli do klubu Bataclan tři hodiny po tragédii. Ti dokázali naprosto přesně popsat tvář hrůzy. Takové okamžiky mohou policistům zničit život, ale když chybí, pak může nastat velké prázdno, které vyvolá pocit, že o něco přišli.

Pod stany se rozsvěcovaly blesky fotoaparátů Canon. Čerpadlo poháněné generátorem konečně začalo odsávat tekutiny – vodu, krev a bahno – v nichž leželo tělo. Bylo nutné provést přípravy k sejmutí otisků prstů ve vlhkém prostředí, odebrat

vzorky DNA a zjistit výskyt hmyzu *in situ*, aby mohli datovat přesnější dobu smrti. Mravenčí práce, ale nesměli přehlédnout žádný detail, protože – a Sharko to věděl – ďábel se skrývá vždy v detailech.

O kus dál v kapradí se Robillard a dva technici skláněli nad okrajem jámy. Pod stanovou plachtou jeden z nich pustil elektrický vysoušeč, možná aby vyčistil otisky stop, aby do nich pak mohl nalít sádru. Lucie zmačkala kelímek a upřeně se zahleděla na svého muže.

„Nicolas těžce ponese, žes mu nedal vědět. Možná mu bude připadat, že se ho pokoušíš odstavit na vedlejší kolej.“

„Brzy odpoledne mu začíná sezení, byl bych radši, kdy jím prošel od A až do Z. Je to důležité pro něj i pro jeho budoucnost v rámci brigády.“

„Pošli mu aspoň esemesku a požádej ho, aby z nemocnice přijel do Bastionu, aby byl v obraze. Ať se vyhneme třenicím.“

„Udělám to.“

Po těch slovech tam Sharko zůstal bez pohybu stát s očima upřenýma do prázdna. Od chvíle, co se přestěhovali z Quai des Orfèvres do čtvrti Batignolles, jeho duch často takhle utíkal jinam. Lucii napadlo, jestli to není záchvat splínu související s přechodem do nových kanceláří a převzetím vyšší odpovědnosti v rámci kriminálky.

Bylo to, jako když vytrhnete starý dub i s kořeny ze země, a ten dub teď možná pomalu umírá.

2.

Prožívat peklo opakující se scény *ad vitam aeternam*. Když přecházíte ulici. V pekařství. V noci. Ve spánku. Scéna, jenž se stane ještě ďábelštější, když zavřete oči, abyste před ní utekli.

To peklo má své jméno: posttraumatický stresový syndrom, zkráceně PTSS. Může se projevit jako švihnutí bičem i čtyři roky poté, co se drama odehrálo, dokonce i u zkušeného policisty, který vyšetřoval i ty nejhorší případy.

„Malá vsuvka: Viděl jsem ve vaší lékařské zprávě, že jste byl před dvěma lety léčen doxycyklinem, když jste bojoval s variantou prionové nemoci, o níž jsem nikdy neslyšel... Koroba... Máte nějaké následky?“

Kapitán Nicolas Bellanger seděl naproti doktoru Thierry-mu Hébertovi z psychiatrického oddělení pro dospělé nemocnice Pitié-Salpêtrière v 13. pařížském obvodu. Obě ruce měl křečovitě sevřené na kolenou. Případ kolem koroby byl bezpochyby jedním z nejnebezpečnějších a nejtěžších v celé jeho kariéře.

„Žádné. Zachytili jsme to včas a nemoc se ještě nestihla rozvinout.“

„Výborně, tak se vraťme k našemu programu. Znovu vám vysvětlím, jak fungují vzpomínky.“

Nicolas se účastnil studie nazvané France Memoire Vive, zaměřené především na oběti teroristických útoků v Paříži a Nice, které byly postiženy PTSS, a účastnili se jí i dobrovolníci. Jistě, jeho traumata se lišila, sahala až do roku 2013 a neměla vůbec nic společného s islámskými atentáty, ale utrpení, které prožíval uvnitř své hlavy a marné pokusy o jeho zmírnění – hypnóza, anxiolytika, kokain – jeho místo v této studii odůvodňovaly.

„Vzpomínka nezůstane v mozku zafixovaná. Pokaždé, když se vrací do vědomí, transformuje se. Například situace, která ve vás vyvolá vzpomínku z dětství, když jste byl jako dítě na pláži. Ve vzpomínce máte na sobě zelené plavky, ačkoliv ve skutečnosti ty plavky byly modré. Mozek nesnáší vakuum a neustále se snaží vyplňovat mezery, aby se vzpomínky mohly tvořit logicky. Proto nová verze se zelenými plavkami, která bude zaznamenána ve vaší dlouhodobé paměti až do příště. Na rozdíl od všeobecného přesvědčení, čím víc si nějakou vzpomínku vyvoláváte, tím víc se mění a tím víc se vzdaluje od skutečnosti.“

Nicolas upřeně zíral na dopis, který ležel otevřený před ním a který napsal ve vedlejší místnosti, v němž znovu popisoval tu neléčitelnou bolest, jíž trpěl: nejhorší vzpomínku svého života. Každá věta napsaná na papír představovala hlubokou ránu. Strašáka, jenž na něj čekal na tomhle listu papíru.

„Vzpomínka se skládá ze smyslové části – ze zvuků, obrazů a vůní – a z emocionální části. Právě ta druhá část vyvolává

stres a noční můry. Lék, který jste si vzal před hodinou, dumeronol, zabráni emocionálnímu náboji, aby se při opětovném vyvolání traumatické vzpomínky znovu upevnil. Dumeronol se obvykle podává jako beta-blokátor pacientům s vysokým krevním tlakem nebo těžkými migrénami. Je možné, že budete trpět výraznými vedlejšími účinky: nespavostí, třesem a bušením srdce, ale taky krátkými záchvaty úzkosti. Měl byste se rovněž vyhýbat místům souvisejícím s traumatem: pokud jde o vás, tak temným místům, sklepům nebo suterénním místnostem... Je to jasné?“

„Ne tak docela. Nechci úplně zapomenout. Může vám to připadat paradoxní, ale chci si pamatovat, co se stalo, chci si to hluboko v sobě uchovat. Nechci zapomenout na okolnosti Camilliny smrti.“

„Nezapomenete. Jak jsem vám řekl, zachováte si obrazy, zvuky, vůně, ale během našich týdenních sezení se odpoutáte od emocí s nimi spojenými. Bude to, jako když se dotknete bolavého zubu, ale nerv už bude umrtvený. Camille už vám nebude zasahovat do života. Ten pocit její neustálé tíživé přítomnosti, jako by byla duch, postupně zmizí. Až budete připravený, můžete mi přečíst váš dopis.“

Byla to cena, kterou musel zaplatit, aby se uzdravil. Vyrovnat se s tím, že s jeho pamětí někdo manipuluje, že si hraje s jeho vzpomínkami. Otevřít kufr s těmi nejjintimnějšími emocemi a ukázat je neznámému člověku. Nicolasovi tahle invaze do paměti připadala děsivá, ale měl na výběr?

Vzal papír. Musel to napsat v přítomném čase a v první osobě. Musel to celé znovu prožít a vybrat správná slova, aby popsal hrůzu, kterou prožil koncem listopadu roku 2013.

Tu noc jdu jako první. Sestupuji po schodech, které mě ve tmě vedou do podzemí, a pak pokračuji chodbou. Jsou tady kamenné sochy a na stěnách nápisy, které tu pravděpodobně zanechali němečtí vojáci během druhé světové války. Všechno tu působí zlověstně, ale já se dál nořím do tmy, osvětlené pouze mojí baterkou. Pak se chodby zúží a jsou napůl zatarasené zříceným kamením. Musím lézt kupředu po kolenou. Nakonec se ocitnu ve velkém tmavém sále, v němž v dálce vidím plamínky zapálených svíček. Slyším za sebou hluk padajícího kamení. To ke mně dolezl můj kolega, Franck Sharko. Má zamračený, nepřístupný obličej a ve chvíli, kdy píšu tento dopis, naprosto přesně rozeznávám všechny rysy jeho tváře, jako kdyby byl tady, přímo naproti mně. Tahle realita je bezpochyby to nejhorší, co musím snášet ve své hlavě. Sharko mi nařizuje, abych zůstal na místě, a předejde mě. Jdu za ním, nechce mě do toho sálu pustit, ale já si vynutím cestu... Já...

Nicolas zvedl k psychiatrovi oči plné slz. Hlas se mu třásl.

„Promiňte, ale nepatřím k lidem, kteří se snadno rozpláčou.“

„To je normální, že jste dojatý, jinak byste tu neměl co dělat. Přesto musíte ten dopis dočíst do konce.“

Nicolas se zhluboka nadechl. Thierry Hébert mluvil uklidňujícím hlasem a Bellanger by si nikdy předtím nedokázal představit, že takhle bude sedět před psychiatrem, ale nemohl to vzdát. Nechtěl se dál propadat do pekla drog nebo alkoholu. Nechtěl znovu prožívat noci, kdy zvracel, rval si vlasy, třásl se a ležel schoulený na zemi. Tato studie byla jeho poslední šance.

... Rozeznávám velké pověšené bílé prostěradlo, vzadu v části osvětlené svíčkami. Vypadá jako křídlo nějakého obrovského ptáka. Za ním vidím jako v čínském divadle stín ukřižovaného těla s rozpaženými rukama, vznášejícího se asi metr nad zemí. Vím,

*že je to ona, vím, že je to Camille a že se mi svět zhroutí. Obchá-
zím prostěradlo. Camille se na mě dívá vytřeštěnýma očima. Má
otevřený hrudník, museli ji mučit. Ten obraz se mi neustále vrací.
Pohled, který na mě upírá. Černá rána je jako propast, jež mě
pořád a pořád vtahuje dovnitř.*

Nicolas odhodil dopis na psací stůl, jako kdyby mu popálil ruce. Čtyři roky a on se toho pořád nedokáže zbavit. Jak může vzpomínka člověka zničit a vyvolat takové pocení a chvění? Ten dopis musel znovu a znovu číst při každém sezení po osm týdnů po první dávce dumeronolu. Byla to dlouhá křížová cesta.

Psychiatr si udělal pár poznámek a požádal, aby mu dopis přinesl na každé sezení.

„Uložte si ho někam blízko sebe, třeba do šuplíku. Je to přesně to, na co myslíte, budete si uvědomovat, že ho máte na dosah ruky, ale nečtěte ho, číst ho budete jen tady. Uvidíme se za týden.“

Sezení bylo u konce. Podle doktora bude zapotřebí ještě tak dvě nebo tři sezení, aby se začaly projevovat příznivé účinky terapie.

Nikolas opustil místnost s těžkou a rozbolavělou hlavou. Pohled mu padl asi na třicetiletou ženu sedící v čekárně. Na klíně držela kabelku, seděla vzpřímeně a vytřeštila oči, když ho spatřila. Nicolas se chtěl zastavit, ale doktor Hébert mu stál za zády. Žena vstala a ve chvíli, kdy ho mījela, zašeptala:

„Prosím, neříkejte nic. Je to velmi intimní a nikdo to nesmí vědět.“

Rychle vešla do místnosti, ze které Nicolas právě vyšel. Nemohl tomu uvěřit. Rozrušený a zamyšlený roztáhl deštník

a pěšky se vydal dolů po bulváru de l'Hôpital. Šel rychle, aby se odreagoval, zapomněl na sezení a na krunýř, který mu psychiatri rozbil.

Vrhl krátký pohled na hodinky. Čtyři odpoledne. Sharko ho požádal, aby se zastavil na brigádě, aniž mu upřesnil proč. Zamířil tedy ke stanici metra Gare d'Austerlitz. Paříž byla stejně šedivá jako nebe.

Rozjel se na sever až k Porte de Clichy, směrem k Batignolles, nacházející se asi pět minut chůze od metra. V této čtvrti stála nová budova velitelství pařížské soudní policie. Tisíce policistů byly jednoho krásného rána přinuceny opustit síť lidových a multietnických uliček. Sbohem, mytická budova v čísle 36 na Quai des Orfèvres a nepraktické kanceláře! Nicolas to sice nikomu neřekl, ale dával přednost novostavbám. Jejich výtahy mu ušetřily ráno i večer stoupání po sto čtyřiceti osmi schodech. Navíc kanceláře a organizace služeb tu fungovaly mnohem líp.

Ale nebylo snadné vykořenit policisty z Quai des Orfèvres, hlavně ty nejstarší, kteří byli odliti ze stejných forem jako Sharko. Aby se uchovala mytologie, Bastion, ultramoderní a zabezpečená budova, která na první pohled vypadala jako nemocnice, nesla rovněž číslo 36.

Rue Bastion 36.

Nicolasovi se nicméně stýskalo po pohledu na Pont-Neuf a na Seinu, na nedaleké Les Halles a na to nejlepší, co Paříž nabízí, na bary, restaurace a rozmanitost. Tady stály jeřáby, rozestavěné budovy, měnící se čtvrtě, budoucí Palais de Justice, druhá nejvyšší budova po věži Montparnassu, kolos ze skla a oceli, s výhledem na město a přímým podzemním přístupem k Bastionu.

Vchod pro policisty ve službě se nacházel vpravo, přes bezpečnostní turnikety, které otvíraly čipové karty s trikolorou. Cestou si Nicolas asi sto metrů před sebou všiml muže, nervózně přešlapujícího v dešti, s obličejem skloněným k hodinkám. Dvakrát tenhle padesátník, promočený od hlavy až k patě, vykročil směrem k hlavnímu vchodu, ale potom se otočil a vždycky se vrátil zpátky na protější chodník, vedle velkého opuštěného staveniště. Nicolas došel až k němu.

„Hledáte něco?“

Muž nejdřív začal beze slova odcházet, ale pak se zastavil a vrátil se zpátky k Nicolasovi.

„Vy jste policista?“

„Kapitán kriminální brigády.“

Znovu pohled na hodinky.

„Ještě minutu. Ještě jednu minutku. Řekl v 17.02, dřív ne.“

„Stojíte před budovou státní policie. Buď mi vysvětlíte svou přítomnost, nebo odejděte.“

Muž protočil panenky. Čekal na někoho? Byl až podezřele nervózní. Když náhle rozepnul zip bundy a strčil ruku dovnitř, policista ho chytil za zápěstí a přitiskl k mřížím.

„Klid! Je to jen...“

Muž vytáhl zavřenou béžovou obálku.

„... dopis. Dopis pro policii.“

„Proč? Co v něm je?“

„Já nevím. Vemte si ho a nechte mě odejít. Prosím. Je to otázka života a smrti.“

Nevypadal, že žertuje, tělo měl napjaté a čelisti tak křečovitě sevřené, že to vypadalo, jako by je měl sešroubované. Ruce se mu třásly.

„Pomozte mi... Pomozte mi, prosím. Víím, že je tady... Že mě sleduje...“

Vytřeštěné oči připomínaly oči šilence. Mumlal ty věty vyděšený představou, že ho někdo uslyší. Nicolas se obálky ani nedotkl. Požádal muže, aby rozpažil, a rychle ho prohledal.

„Pojďte se mnou. A uvnitř mi to všechno vysvětlíte.“

„Ne... Prosím... Vemte si ten dopis a nechte mě...“

Nicolas se ho snažil držet za rameno, ale ten člověk jako by byl obnažený uzlíček nervů. Vzepjal se tak, že Nicolas musel sevření povolit. Muž vykřikl.

Náhle jeho tělo pod Nicolasovou rukou povolilo. Sesunul se na mokký asfalt a schoulil se do klubíčka a ve zkřiveném obličejí jeho dokořán otevřená ústa lapala po dechu. Na krku i na čele mu vystoupily žíly a z hrdla nevycházel žádný zvuk. Oči se mu zalily krví a Nicolas měl pocit, že mu vzápětí vypadnou z důlků. Obálka spadla do vody. Nicolas začal volat o pomoc. Z budovy vyběhli dva policisté a personál, který celou scénu pozoroval zevnitř.

„Zavolejte sanitku, rychle!“

Jeden policista si klekl a snažil se muže převalit na záda, ale marně. Muž se svíjel bolestí, rukama se snažil zachytit tváře, které se nad ním skláněly. Do očí se mu hrnula krev. .

„Panebože! Ví někdo, co dělat?“ vykřikl Nicolas.

V návalu paniky se ho snažili obrátit na bok, aby mohl popadnout dech. Muži v hrdle podivně zachrčelo a potom přestal dýchat. Tělo se uvolnilo.

O pár minut později, navzdory výbojům defibrilátoru a pokusům o resuscitaci, byl mrtvý.

3.

Sharko pověsil bundu a džíny na radiátor, aby mu uschly. Oblékl si antracitově šedý oblek, uvázal si kravatu a obul černé polobotky, rukou si přičísl své nakrátko ostříhané vlasy pepř a sůl a potom se zhroutil do křesla, zůstal v něm bez pohnutí sedět a oči upíral na stěnu před sebou a myriádu fotografií, které na ní visely.

Jako šéf skupiny měl teď vlastní kancelář v šestém patře budovy Bastionu, kde kromě nich sídlila i protiteroristická brigáda. Předtím na Quai des Orfèvres se chodilo nahoru i dolů po schodech, všichni se pohybovali z místa na místo, všechno se mísilo v radostném chaosu. Od této chvíle je na denním pořádku přísnost, organizace a efektivita. Každé oddělení mělo své patro a na některá z nich chránily přístup čtečky otisků prstů.

Všechno zlé je k něčemu dobré, ale Sharko nikdy nepoznal nic jiného než původní šestatřicítku. Ten dům, který byl posouzen jako zastaralý a pro účely policie absolutně nevhodný, pro něj představoval celý jeho život. Byl svědkem všech jeho radostí, trápení a hněvu. Profese se vyvíjela a ta rychlost po-

licistu s tradičními metodami děsila. Všechny ty počítače, technologie a případy čím dál častěji řešené díky strojům nebo počítačovým souborům... Už tomu moc nerozuměl. Vyvolávalo to v něm špatnou náladu. Když kolem sebe viděl všechny ty mladé lidi, o polovinu mladší než on, cítil se taky zastaralý jako starý Minitel uložený na dně skříně. Zároveň mu jich bylo líto, protože brzy přestanou mít možnost zažít vzrušení při řešení případů v terénu jako on v jejich letech. Policista verze 2.0.

Zavalila ho vlna nostalgie. Drošky jeho bývalého života se hromadily v jeho kanceláři: tabulka ulice s číslem 36 provedená naprosto detailně, jako originál, hrnek s číslem 36, medaile s číslem 36, fotografie týmu stojícího na dvoře v domě číslo 36, a dokonce kus nastříhané sítě proti sebevrahům, který si schoval a převezl na nové místo. Franck počkal, až bude sám, aby mohl uronit slzu a do podlahy pod svým starým místem vyrýt „*Tady sedával FS*“. Jedna éra skončila a on cítil, že jeho morálka utřžila velkou ránu.

Nicolas zaklepal a vstoupil. Vypadal jako Sharko několik hodin předtím: byl promočený od hlavy až k patě. Franck Sharko vyskočil a snažil se přitom tvářit veseleji. Ze skříně vytáhl ručník a hodil mu ho.

„Tak co? Jaké bylo sezení?“

„Přímo rozkoš! Polykáš prášky, čteš traumatizující dopisy, které jsi předtím musel napsat, zodpovíš pár otázek a máš do příštího týdne volno, abys to pak absolvoval znovu.“

„A to je všechno?“

Bellanger o tom nerad mluvil, hlavně ne o vedlejších účincích léků. V jeho černých vlasech se objevil jeden či dva šedivé vlasy, hluboká vráska se mu vryla do čela, ale to všechno byly

spíš důsledky jeho dřívějších excesů než věku. Bylo mu sotva čtyřicet. A pořád ještě vypadal jako třicátník. Kožená bunda, hezký obličej a svalnaté tělo, takže vypadal, jako kdyby vyšel z nějakého muzikálu.

„A co sis myslel? Že mi otevřou hlavu a pinzetou z ní vyndají špatné vzpomínky?“

„No, tak nějak. Ale můžeš dál pracovat?“

„Jasně. Nedělej si starosti.“

Sharko na něj chvíli zkoumavě hleděl a pak si vzal zpátky ručník.

„Před chvílí jsem viděl z okna sanitku a celý ten blázelec. Nějaký chlap před šestatřicítkou umřel?“

„Zhroutil se mi do náručí, chceš říct. Asi padesátník, žádné doklady ani mobil. Byl nervózní a vyděšený, takový ten typ, u kterého máš pocit, že ti vybuchne před očima. Za každou cenu chtěl předat dopis nějakému policistovi. Je nasáklý vodou, ale čitelný. Dal jsem ho do sušárny a předtím jsem ho vyfotil. Musíš se na něj podívat. Hned ti ho pošlu na e-mail.“

Nicolas začal manipulovat s mobilem a na jeden ze dvou monitorů, umístěných před Sharkem, přišla zpráva.

„Na co umřel?“

„Vypadá to na infarkt, ale kdybys viděl jeho oči... byly úplně zalité krví. Nemyslím si, že by to mohl způsobit infarkt. Každopádně jsme ho nemohli zachránit. Během pěti minut byl mrtvý. Prozatím ho sanitka veze do nemocnice Bichat. Požádal jsem je, aby se ho nedotýkali a drželi ho v chladu. Musíme napsat žádost o převoz těla do Rápée, aby mohla být provedena soudní pitva.“

„Soudní pitva? Proč?“

„Otevři si ten e-mail. A podívej se na kresbu v horní části dopisu.“

Franck to udělal. Prohlédl si symbol nakreslený tmavohnědým fixem. Trochu ho rozmazala voda, ale Sharko rozeznal hlavu šimpanze načrtnutou jen zběžně, s agresivním výrazem, bílýma očima bez duhovky a rozčuchaným pramenem chlupů na hlavě.

„Je mi to povědomé.“

„Máš krátkou paměť. Je to symbol, který jsme našli před dvěma roky na domovské stránce webových stránek Elysejského paláce. Hackerovi se tenkrát podařilo nabourat do účtu administrátora a zveřejnit tam genetický profil prezidenta. Jestli si vzpomínáš, doprovázela ho hrozba: *„Jestli se Francie zapojí do vývoje umělé inteligence a dopustí industrializaci lidského myšlení, pak očekávejte to nejhorší. Podepsán: Anděl budoucnosti.“*

Sharko si okamžitě vzpomněl. Případu se zmocnila média a uvedla do pohotovosti všechny tajné služby. Na hacknuté stránce kromě jiného stálo, že prezident pochází z kmene Vikingů a že riziko rozvoje Alzheimerovy choroby je u něj třiasedmadesátiprocentní. Elysejský palác celou stránku během čtvrt hodiny od zveřejnění na internetu smazal a informaci označil za špatný vtíp. Jenomže celé věci se okamžitě chopily sociální sítě. Kromě zmiňované výhrůžky stránka zmiňovala, že novináři mohou informaci ověřit z digitálního otisku, přilepeného průhlednou páskou na konci dvoustránky, který byl poslán do laboratoře Worldna se sídlem na Gibraltar. Tato laboratoř ovládala trh s dešifrováním genomu a analýzou DNA. Několik buněk DNA bylo získáno z prezidentova otisku prstu na papíře

a za pár stovek eur z něj bylo možné opatřit si prezidentův genetický profil.

„Měl by sis přečíst ten dopis...“

Sharko se otočil k monitoru. Dopis byl napsaný ručně černým inkoustem. Písmo bylo strohé a nervózní, ale čitelné.

Mohl bych vám vyprávět, co se stalo v Oslu, ale je pravděpodobné, že je ještě příliš brzy, než abyste to zaregistrovali. Stejně tak bych vám mohl říct, že brzy vypukne na Kubě epidemie cholery, že nádraží Austerlitz zaplaví voda nebo že za pár dní dojde k ozbrojeným střetům v Súdánu, a vy byste mě určitě považovali za blázna. Ale co když vám řeknu, že v 17 hodin 2 minuty toto úterý 7. listopadu 2017 muž, který má u sebe tento dopis, zemře před vaším sídlem? Ach... to už je zajímavé, že? Myslím si, že teď jsem zaujal vaši pozornost, šimpanzi...

Sharko se podíval na hodinky a potom přenesl svůj pohled na Bellangera.

„V kolik hodin ten muž zemřel?“

„Přesně v 17 hodin a 2 minuty.“

Sharko se na okamžik zamyslel. Proč v 17.02? Proč ne v celou hodinu, třeba v 17.00?

„Zdá se mi to, nebo fakt vypadáme jako šimpanzi?“

„Tebe to taky rozčiluje?“

Sharko se vrátil k dopisu.

Naši předchůdci se od nás lišili. Nejdřív dobývali, ale pak pře-kvapili sami sebe. Dnešní monstra nás děsí. A co zítra? Nikdy předtím hrstka lidí a firem – Google, Apple, Facebook, Amazon... – neovlivnila myšlení miliard šimpanzů v takové míře a neřídila jejich rozhodnutí. Roboti a algoritmy přebírají vládu. Mobily se staly prodloužením vašeho mozku, takže nabízíte bez kontroly

do databází množství informací. Spíš vás lituji, než nenávídím, ubozí šimpanzi, vaše životy teď náleží googlu a facebooku. Vaše existence je postavena na ‚lajcích‘, bez toho byste měli pocit, že nejste nic.

Ve skutečnosti ale něco jste: produkty. Produkty pro pojišťovny, banky, reklamní agentury, prodejce automobilů a politické strany. Myslíte si, že dostáváte spoustu druhů bezplatných služeb, ale tyto bezplatné služby mají svou cenu: vaši identitu. Vaši svobodu.

Paralelně k tomu vědci, řízení bezskrupulózními mocnostmi zabijejí smrt, manipulují s vašimi geny, aby vás učinili výkonnějšími, aby vás vylepšili, abyste stárli pomaleji. Rodí se nová eugenika, která neničí, ale vylepšuje. Pro mě je to totéž, protože ti, kteří se nezlepšují, ti, kteří nemají prostředky, se stávají slabými články, vyvrženci, které dřív nebo později společnost eliminuje. Od malého mikročipu ke gigantickému monsturu Hydry zbývá udělat jen jeden krok? Pane Bože, jste laboratorní zvířata zítřka a nikdo nic neříká! Necháte si to líbit a ještě se v tom pouzbuzujete.

Navzdory mému varování prezident podepsal závazek k vývoji umělé inteligence. Umožňuje neprůhledným investičním fondům financovat společnosti jak ve Francii, tak po celé Evropě. Co dělají ve svých laboratořích? Za svými počítači? Víte to vůbec? Já ano.

My žijeme, nefungujeme. Narodili jsme se, nebyli jsme vyrobeni. V jakém světě jsme se to ocitli, v němž život vzniká ve zkumavkách? Proč ženy pronajímají své dělohy za hrst peněz? Proč lidi používají roboty, aby mohli snadněji otvírat dveře svých domů?

Šimpanzi, kteří zásobují svými životy stroje, které je krmí a popírají zákony přírody, musí platit. Brzy miliony očí upřených na obrazovky najdou můj manifest a zjistí, jaké hrůzy tento svět vytváří. A až to všechno pochopíte, už bude příliš pozdě. Ukážu

vám, čeho jsou schopny zrůdy skrývající se ve Francii se svými nohsledy, jako je Punisher, a nakonec zatleskáte mým aktivitám. Přejděte na: <http://www.manifeste-angedufutur.com>. Hra začíná.

Pokud zablokujete přístup na tento web, zabiju je a video zveřejním na internetu. A ještě malá rada: berte tento vzkaz VELMI vážně.

Sharko dočetl a oběma rukama si podepřel bradu.

„Co si o tom myslíš?“

„Smrdí to zlem.“

Major otevřel druhý monitor a vyfukal do klávesnice adresu zmiňovaného webu. Objevila se černá obrazovka. Nahoře bylo velkými bílými písmeny napsáno: „*Tam, kde se skrývá maska, se nachází opice.*“ A dole vpravo: „*Současná připojení 3.*“ Nic jiného.

Sharko se beze slova posadil zpátky do židle. Tři hluboké paralelní vrásky mu zbrázdily čelo. Náhle na počítači naskočila 4. Nicolas mu ukázal displej svého mobilu.

„Já jsem se teď právě připojil. Stránka sleduje počet návštěvníků. To znamená, že kromě nás se připojili k téhle stránce dva další lidé ze dvou různých míst. Pravděpodobně Anděl budoucnosti a ještě někdo jiný.“

„Co je to manifest.angedufutur.com?“

„Nemám tušení. Ale musíme zahájit vyšetřování. Zjistit tožnost toho člověka, který doručil ten dopis, a zjistit, na co umřel. Jestli máme věřit jeho slovům, byl jen poslíčkem. Šimpanz. Byl strašně napjatý a nervózní. Potichu mě prosil o pomoc, jako kdyby ho někdo sledoval. Něco silného ho muselo přesvědčit sem přijít. A pak je tu to logo a varování ‚Zabiju je‘.“

Sharko před udiveným kolegovým pohledem vypnul vzkaz.

„Fajn... Takže uděláš tohle. Neposlal jsi mi ten e-mail, ani jsi mi ten příběh nevyprávěl. Zajdeš okamžitě za šéfem a zařídíš to tak, aby případ dostal jiný tým.“

„Jiný tým? Zbláznil ses?“

Franck otevřel umělohmotnou obálku, vyndal z ní řadu právě vytištěných fotografií a podal mu je.

„Tohle jsme dnes ráno našli v lese Bondy. Proto jsem chtěl, aby ses tady odpoledne stavil. Máme toho spoustu.“

Kapitán si snímky pečlivě prohlédl. Jeho pozornost upoutal detailní záběr těla. Černé rány. Tvář k nepoznání, rozbitá až na kost... Vyvržená játra... Sharko vstal a zamířil k oknu. Hradba paneláků, nekonečná řada lešení, jeřáby a buldozery. Opřel se prsty o okno.

„Pitva se koná zítra ráno a náš nový šéf brigády doprovodí jednoho z vás. Jako stvořené na zahřátí. Co si o tom myslíš?“

„Co si o tom myslím? Myslím, že se z toho chceš vyvléknout. Často máme několik případů najednou, tak v čem je problém? Ten chlap venku mě prosil o pomoc a umřel doslova v mém náručí. Je tady ten dopis, ta webová stránka... příslib velkého případu. Chci na tom pracovat!“

Sharko se vrátil ke svému psacímu stolu a zvedl telefon pevné linky, aby ukončil jejich rozhovor.

„Nestačí chtít. Zajdu za Jeckem. Už teď musím chodit já nevím na kolik schůzí týdně. Mám ženu, dvojčata, a dokonce i život. Dvě horké brambory zároveň, to je trochu moc. Tvá historika smrdí sírou a já nemám chuť obětovat jí víkendy. A kromě toho, tyhle počítačové záležitosti, umělá inteligence a já nevím co ještě, to pro mě není. Život je vzácný a čas ubíhá příliš rychle.“

Nicolas rezolutním gestem zastrčil fotografii zpátky do desek.

„Jsi šéf kriminálního týmu, nejsi u Disneyho. Jestli nemůžeš vystát svou kancelář, která voní novým dřevem a schůze, které k ní patří, tak proč jsi tuhle funkci bral?“

„Protože stárnu. Už nemám tak dobré nohy a hůř se mi dýchá. Tahle funkce je dobrý začátek konce mé kariéry.“

„To myslíš vážně? Děláš si srandu? Umíráš touhou vrátit se do terénu. Tahle kancelář je pro tebe horší než vězení, je to cítit z každého póru tvé kůže. Jakmile máš příležitost vyrazit ven a ušpinit boty od bláta, tak to děláš. Mám pravdu?“

„Skoro. Ale...“

„Nepůjdu za Jeckem. Běž tam ty a vyříd' si to s ním sám.“

Nicolas Bellanger zamířil ke dveřím. Než vyšel ven, ještě se otočil.

„Ten tvůj nápad s pitvou je na hovno. To se nedělá, strkat lidem pod nos mrtvolu hned první hodinu, co jsou v práci. Stárneš špatně, kamaráde.“

A práskl za sebou dveřmi. Sharko jeho odchod doprovodil mávnutím ruky a odložil telefon. Oči upíral na monitor.

„Běž se vycpat s těmi svými lacinými kritikami! Budu si dělat, co budu chtít!“

Zatímco brblal, zamířil kurzorem ke křížku a zavřel stránku. Viděl, jak se v levé části monitoru nejdřív objevila červená tečka, a potom zmizela. Na černé stránce se ten objekt neustále pohyboval a blikal každých pět vteřin. Sharko si obraz zvětšil a přimhouřil oči. Co to je? Je tam někdo za tou tmou? Co znamená ta hádanka, opice a maska? Kdo je Punisher? Nesnášel tyhle hrůzostrašné hry.

Do vyhledávače google zadal: *manifeste-angedufutur.com*. Ale kromě odkazů na zmiňované webové stránky tam nenašel nic.

Pokud zablokujete přístup na tento web, zabiju je, psalo se v tom dopisu. Muž naposled vydechl u vchodu do šestatřicítky s těmito slovy v ruce, přesně v udanou hodinu: v 17 hodin a 2 minuty. Jak může někdo umřít v tak přesný čas a před budovou policie? Vstřelili mu foukačkou otrávenou šipku, nebo co?

Něco šíleného. Franck dlouho bez hnutí stál a zmítala jím přítom nejistota. Bellanger se nemýlil. Dřív by se do takového případu okamžitě zakousl a nehleděl na spoustu práce a probdělé noci. Právě ty noci vykovaly jejich tým... Jejich rodinu...

Už se na monitor nepodíval, vstal a zavrčel:

„Zkazils mi den, Bellangere!“

4.

Bylo to, jako kdyby jí strkali kousky rozdrčeného skla do krku polévkovou lžící. Drobné střepy se jí zapichovaly do sliznice a vyvolávaly pocit na zvracení. Florence s bolestnou grimasou polkla. Víčka měla těžká, a když je zvedla a odhalila dvě duhovky v barvě pruské modři, nestalo se nic. Venku i uvnitř vládla temnota.

Bolelo ji celé tělo, od zátylku až po konečky prstů u nohou. Hlava se jí točila a měla pocit, že jí uvnitř buší kladivo. Byla schoulená, kolena měla pod bradou a připadala si jako pes, stočený ve svém pelíšku.

Když si chtěla narovnat záda, cítila jakýsi odpor. Totéž, když chtěla natáhnout nohy. Něco ve tvaru kruhu kolem ní ji bezpochyby nutilo zůstat v té bolestivé poloze. Při každém pohybu ucítila na kůži zašustění nylonu. Jak se zdálo, měla na sobě svou teplákovou bundu a nepromokavé kalhoty K-Way. A obojí bylo suché.

Vzpomněla si, jak běžela v dešti a v záři pouličního osvětlení. Běžela podél Port de Javel. Seina, nabobtnalá a tmavá, poháněná

její tlumenou energií. Jako obvykle zahrnula ve směru k parku Citroën, aby se dostala do rue de la Montagne-de-l'Espérou, ale tam už nedoběhla. Mezi stromy v parku uslyšela nějaký zvuk. Sotva se stačila otočit a spatřila tu voskovou tvář s širokým úsměvem, černým knírem a prázdnými důlky místo očí. Položila jí ruku na ústa a bolestivě ji bodla do ramene. Pak temnota.

Florence se po několika křečovitých pohybech zvedla na nohy a závrať ji ještě na několik vteřin přitiskla k podlaze. Pak se jí podařilo vztyčit se na kolena a nakonec vstát. Rozpažila ruce a snažila se zjistit, co je kolem ní. Nemohla je natáhnout do vodorovné polohy, aniž by nenarazila zády do zdi. Všude kolem se nacházela zakřivená stěna. Uhodila do neviditelné plochy ze všech sil, ale její pěsti se odrazily od plastu nebo plexiskla... Zvedla ruce nad hlavu a konečky prstů se dotkla další plochy, tentokrát vodorovné a hladké. Kruh. Víko. Vyskočila a bouchla do stěny s veškerou mladickou energií, která jí zbývala. Nic se nepohnulo. Vykřikla:

„Chci pryč!“

Do čeho ji to zavřeli? Proč? Slovo si pomaličku razilo cestu její myslí, písmeno za písmenem. Ú-N-O-S. Ano, tak to bylo, nějaký blázen ji unesl, zavřel ji sem a potom ji znásilnil. A zabije, protože takové příběhy vždycky končí špatně. Ale proč zrovna ona?

Florence věděla, že na sociálních sítích ji sledují nejrůznější úchyláci a šmíráci. Sprosté a výhrůžné vzkazy byly v posledních měsících na denním pořádku, takže musela vymazat své profily. Ale co když se některý z nich rozhodl ji potrestat a mučit z bůhvíjakého zatraceného důvodu? Vždyť byla přesvědčená, že se chovala opatrně. Na facebooku jí její pseudonym za-

ručoval absolutní anonymitu. Nikdo neviděl její obličej. Žádné osobní údaje tam nikdy nedávala. Tak jak ji mohli najít?

Znovu vykřikla a chytla se za hlavu. Okamžitě ucítila, že má na hlavě připevněný systém s minikamerou, podobný cyklistické helmě. Jela ukazovákem po jednom řemínku až dozadu na zátylek. Přístroj zůstal na místě. Vytrhla ho z držáku a zalila ji naděje. Pod čočkou blikala červená tečka. To mohlo znamenat jediné. Systém napájí baterie a pokouší se vysílat. Sáhla si do zadní kapsy bundy.

„No tak, no tak, prosím!“

Prohledala každou kapsu, každý záhyb oblečení, ale marně. Ten hajzl jí vzal mobil. Klesla na všechny čtyři a začala ohmatávat podlahu a kruhový povrch. Ruce jí narazily na zabalené předměty. Roztrhala je a očichala. Tabulky čokolády, sáček s chipsy... Pak láhev. Voda. Díkybohu. Umírala žízní.

„Kdo jste?“

Florence odtrhla láhev od úst a otočila hlavu. Mužský hlas se ozval za jejími zády. Obrátila se a dlaně opřela o stěnu.

„Kdo to mluví? Proč jsem tady zavřená?“

Ticho, následující po její otázce, jí připadalo nekonečné, takže ji napadlo, jestli se jí to nezdálo.

„Já nevím. Přivedli vás sem před dvěma dny. V neděli. Aspoň myslím. Teď musí být úterý. Celou dobu jste se vůbec nehýbala. Myslel jsem, že jste mrtvá. Museli vám dát silnou dávku.“

„Dva dny? To snad není pravda... A co vy? Taky... taky vás zavřeli?“

„Ano. Jsem tu aspoň tři dny. Probral jsem se, není to hladem a žízní. Ale k pití už nemám nic a... jen trošičku jídla. Jestli máte pít, tak neudělejte stejnou chybu jako já a s vodou šetřete, neví-

me, jak dlouho tady zůstaneme... A pak, aspoň nebudete... tak často potřebovat na záchod.“

Přitiskla láhev k sobě.

„Kdo jste?“

„Jmenuji se Bertrand Lesage. A vy?“

To jméno jí cosi říkalo, ale Florence si nedokázala vzpomenout co. V hlavě se jí vznášela mlha.

„Florence Viseurová. Známe se?“

„Myslím že ne.“

„Kde to jsme?“

„To nevím. V nějakém sklepě nebo v opuštěné budově. Kousek odsud vede určitě železnice. Než jste se probudila, slyšel jsem zahoukání. Musel to být vlak. Jsme v nějakém válci s poklopem. V mém válci je v tom poklopu díra s trubkou, která vede ven. Myslím, že to je kvůli tomu, abychom mohli dýchat.“

Florence se vztyčila a ohmatala poklop.

„Já tu mám taky díru. A... ano, je v ní trubka.“

Otvor nebyl velký, nedokázala do něj strčit ani ruku. Chytila se za ni a snažila se vytáhnout nahoru, aby ji zvětšila, ale málem si urázla prsty.

„Jedinkrát, kdy jsem viděl, kde jsme, bylo, když únosce přinesl vás,“ řekl Bertrand. „Měl baterku. Byl to nějaký muž v bílé masce, v takové té příšerné, jakou nosí hackeři. Slyšel jsem ho ztěžka dýchat, když vás spouštěl dolů. Znělo to... jako zvíře.“

Bílá maska... Úsměv... Černý knír...

„Řekl něco?“ zeptala se Florence. „Slyšel jste ho něco říkat?“

„Chtěl vědět uživatelské jméno a heslo k mé stránce na facebooku. Hrozil, že mě zabije, když mu ho neřeknu. Musel jsem, tak jsem mu ho řekl.“

„Přístup na váš facebook? Proč?“

„Já nevím. Určitě aby ho místo mě kontroloval. Poslyšte, viděl jsem stěnu mého válce a taky stěnu vašeho válce hned vedle. Pak... Jsme v nějaké velké místnosti a podlaha kolem je betonová. Vlevo ode mě je závěs, který podle mě prostor rozděluje na dvě půlky. Nad námi vedou kabely a trubky a mizí za tím závěsem. A myslím, že... metr nebo dva od nás stojí kamera na stativu. A... ale tím si opravdu nejsem jistý... mezi našimi válci visí taky...“

„Co?“

Florence uslyšela zaskřípání kůže na umělé hmotě. Její společník musel stát a možná se nacházel jen pár centimetrů od ní.

„Co je ta blikající červená tečka?“ zeptal se.

„Čočka na krabínce upevněné řemenem na zátylku mé hlavy. Snímá každou minutu. Je připojená k síti přes můj mobil, který automaticky posílá fotografie na moje facebookové album. Lidi ho můžou sledovat v reálném čase.“

„Chcete mi říct, že náš únosce vám nechal mobil? Že můžeme vidět, co v této chvíli natáčí?“

„Ne. Mobil mi vzal. Kamera nemůže přenášet fotky. Neslouží k ničemu. Proto se jí ani nedotkl. Přesně věděl, jak ta věc funguje. Musel mě sledovat.“

Tahle myšlenka ji ještě víc paralyzovala. Sledoval ji už celé dny? Patří mezi uživatele internetu sledující její webové stránky? Nějaký „přítel“?

Ticho, než se hlas znovu ozval:

„Takže uživatelé internetu byli svědky vašeho únosu v přímém přenosu prostřednictvím těch fotek?“

„Ano... ne. Já nevím. Záleží, kdy byl pořízen poslední záběr. Můj systém zveřejňuje snímek každou minutu. Možná, že... náš

únosce ho nevypnul hned, to nevím. Moje kamera se spouštěla jen v určitých chvílích, kdy jsem chtěla snímky sdílet, například když běhám. Stejně jako včera, kdy se fotky i moje trasa v reálném čase zobrazovaly na facebooku.“

Bertrand se musel chvíli opírat čelem o povrch stěny. Poslouchal, aniž by cokoliv řekl.

„Jestli únosce náhle vypnul můj mobil, zatímco jsem běžela, mí odběratelé si snad začali klást otázky a zavolali policii...“

Florence si položila své dlouhé, útlé ruce na obličej. Sama tomu nevěřila. Podle toho chlápka tady trčí dva dny a nikdo ji nepřišel zachránit. Na facebooku nikdy neprozradila svou skutečnou identitu. Pro internet byla Flowizz. Fotila okamžiky ze svého života přes hlavu, ale nikdy nevyfotografovala samu sebe. Právě v tom spočívala originalita jejích stránek. Maximálně si chránila soukromý život, otvírala facebook jen občas a vždycky poslala jen pár vzkazů.

Naklonila se vpřed a málem se pozvracela, když začala hlavou bušit do stěny a zoufale přitom křičet.

„Kdo jste? Proč nám to děláte? Ukažte se!“

Přestala teprve, když jí došly síly.

„Poslouchejte, musíte se uklidnit, ano?“ zamumlal Bertrand. „Odsud se nedostaneme, už jsem vyzkoušel všechno, věřte mi. Musíte šetřit síly a přemýšlet...“

„Ne! Já nechci přemýšlet! Chci odsud pryč! Chci domů!“

„Chápu, já se taky chci vrátit domů. Ale tady určitě nejsme náhodou. Tahle místnost, ty válce a ten únos, to všechno určitě vyžadovalo dlouhou přípravu. Organizovanost, rozumíte? Jestli nosí masku, jestli nám dává najíst a napít, znamená to, že nás nechce zabít. Slyšíte?“

„Slyším.“

„Řekněte mi, odkud jste? Kde vás unesli? Vyprávějte mi o vás, mohlo by nám to pomoci zjistit, co máme společného.“

Florence se sesunula podél stěny na zem a nohy složila pod sebe. Válec měřil v průměru maximálně metr.

„Bydlím v Issy-les-Moulineaux... V... v malém bytě... Je mi... je mi sedmadvacet, pracuju z domova v oblasti informatiky. Poradenství a tak...“

„Jste na volné noze? Nemáte šéfa ani kolegy?“

„Ne, nikoho... Já... hodně běhám, jezdím na skupinové turistické zájezdy, jakmile se mi naskytne možnost. Byla jsem na zájezdu i velmi daleko, v Amazonii a v Africe. Ráda cestuju, poznávám svět a... problém je, že se vídám se spoustou lidí a že nám to mohl udělat kdokoliv... A vy? Povězte mi o vás.“

„Už jsem vám říkal, že se jmenuji Bertrand Lesage. Bydlím v Saranu, poblíž Orléansu. Je mi jednačtyřicet, obchoduju s domácími spotřebiči. Jsem ženatý. Unesli mě z domova, když jsem opravoval auto. To znamená, že má žena určitě vyhlásila poplach. V této chvíli mě už aktivně hledají. Aspoň doufám...“

Zavládlo mrtvolné ticho, které se Florence okamžitě snažila přerušit:

„Před chvílí jste mluvil o něčem, co visí mezi našimi válci. Co to je?“

Během následujících vteřin si Florence představovala spoustu věcí, ale vůbec ji nenapadlo slovo, které nakonec prásklo vzduchem jako předehra ke konci světa.

„Oprátka.“